

พินี่

พิมพ์ครั้งแรก : อิมเมจ ธันวาคม 2534

พวกนั้นตามล่าเขามาสี่สิบแปดชั่วโมงแล้ว! ท้องฟ้ายามเที่ยงตรงมืดครึ้ม เหมือนเป็นเวลาเย็น เมฆฝนแผ่คลุมเบื้องบนดังเกิดสุริยคราส ลมแรงกระโชก หอบพัดเอาใบไม้บนพื้นปลิวกระจัดกระจาย มันลอยไปลอยมาอย่างไม่รู้ทิศทาง ไม่ต่างไปจากความรู้สึกในใจของเขาตอนนี้เท่าใดนัก

เขาลุยโคลนข้ามลำธารสายเล็กที่ตื้นเขินแล้วไปยังฝั่งตรงข้าม กล้ามเนื้อทั่วร่างกายสั่นระริก เพราะไม่ได้หยุดพักมานานหลายชั่วโมง เสี่ยงเกร็งที่ติดตัวมาก็เปียกโชกตอนที่เขาลุยข้ามลำน้ำมา เหนื่อยก็เหนื่อย หิวก็หิว แต่ก็หยุดพักไม่ได้ ทุก ๆ นาทีที่ผ่านไป พวกนั้นตามล่าเขามาติด ๆ

เขาจะต้องไปให้พ้นจากหุบเขานี้ให้ได้ภายในวันนี้

หยุดก้มลงผูกเชือกกรองเท้าที่หลุดออก สายตากวาดไปทั่ว จำได้ว่ามีทางด่านสายเล็กลอดหุบเขานี้ออกไป ถ้าพ้นจากเขตนี้ไปได้ก็เท่ากับว่าเขาทำสำเร็จแล้ว

เขาปาดเหงื่อจากผิบนใบหน้าออก ภูคิตผิตหรือเปล่าที่เลือกแหกคุก

ออกมา? ภูทำไปเพราะต้องการจะออกมาจริง ๆ หรือเพียงเพื่อจะเอาชนะคนพวกนั้น?

เรื่องบ้า ๆ พวกนี้เริ่มต้นเมื่อสองวันก่อนนี่เอง...

“สามปี สี่เดือน กับอีกสิบสองวัน...” ฟนพูดขึ้นลอย ๆ พวกเขากำลังนั่งล้อมวงกินอาหารเย็น เมื่ออิมแล้วต่างคนต่างก็จับหูหรือขึ้นมากดปล่อยคว้นโขมงไปทั่ว “...ภูเมื่อชีวิตในคุกนี้เต็มทีแล้วว๊ว!”

“ถึงขนาดนับวันนับชั่วโมงเชียรวร ไอ้ฟน?...” ธาดา หม่อมวัยสามสิบเศษ หนวดเครารุงรังถาม

“...อยากออกไปข้างนอกมากรีไร?”

“อูย! สภาพข้างนอกนั่นมันแยกว่าในนี้อีก...” บ๊วย เจ้าของร่างอ้วนตัวยอ อดับหูรีเต็มปอดก่อนพูดขึ้น

“...มีงลองใช้ตีนก่ายหน้าผากตรองดูชีวะหลายปีมานี้ เคยมีนักโทษไหนไหนที่แหกคุกออกไปได้รอดซักคน”

“ข้างนอกคุคนั้นมันป่าดิบดี ๆ นี่เอง...” ธาดาเสริม

“...ไหนจะใช้ป่า ไหนจะทาก แล้วยังงูอีก น้ำในหนองก็กินไม่ได้ อย่าว่าแต่จะไม่มีปัญญาแหกคุกนี่ออกไปเลยวะ จริงมะ?”

“แหกคุคนั้นมันจะยากเย็นอะไรวะ...”

เขาเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรก ละเลียดคว้นนุหรือออกมาช้า ๆ

“...คุคนี้มีจุดบอดอยู่อย่างน้อยก็สามจุด ถ้าอยากหนีออกไปจริง ๆ ละก็ ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร”

“อย่าไม่ไปหน้อยเลยวะ ไอ้แพน...” บ๊วยขัดจังหวะ

“...เห้ย! ภูมาอยู่ที่นี่แปดปีแล้ว ยังไม่เคยมีใครไปพันหุบเขานี่รอดเลยซักราย”

“นักโทษพวกนั้นไม่ใช่สมอ่งนี่หว่า...” แพนตอบ

“...ถ้าทำอย่างที่คุณวางแผนไว้ รับรองไปรอดแน่”

“ถ้าเป็นมึงจะหนีออกไปยังง?”

“กูไม่บอกมึงหรอก”

“ชะ! จี๋โม่!”

“พับฝ่า! กูทำได้จริง ๆ ถ้าอยากทำ” น้ำเสียงของแพนเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“พิสูจน์ให้ดูหน่อยซิ ไอ้แพน”

“แล้วกูจะได้อะไรขึ้นมา?”

“อิสรภาพไง!...” บั๊ยพุดยักคิ้ว ทั้งหมดหัวเราะเฮ

“...เห็นใคร ๆ ที่นี่อยากได้มันจนตัวลั่นเหมือนจับไข้ หรือจะเอาเป็นเงินก็ได้ พวกเราที่นั่งอยู่นี้สี่คนยอมควักกระเป๋าให้คนละคร้อย ถ้ามึงออกไปพ้นหุบเขานี้ได้โดยปลอดภัย จริงมั๊ยพวก?”

“ใช่!” เสียงพรรคพวกอีกสามคนขานรับ

อิสรภาพเป็นสิ่งที่ทุกคนได้รับมาแต่กำเนิด แต่บางคนกลับไม่ระวังท่ามันหล่นหายในชีวิต เมื่อนั้นมันก็กลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญขึ้นมาทันที

แต่สำหรับแพน อิสรภาพไม่ใช่สิ่งที่เขาปรารถนาในตอนนี้อย่างยิ่ง คักดีศรีต่างหาก ถ้าไม่พวกนั้นต้องทำเขาด้วย เขารู้ว่าการพนันดูจะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้ชาวกุคทั้งหลาย ไม่ว่านักโทษหรือผู้คุมผ่านเวลาอันเจียบเหงาไปได้

เขานึกในใจ สี่ร้อยบาท! ไม่ใช่เงินจำนวนน้อยเลยในเวลาหลังสงครามเช่นนี้ แต่เงินไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เขาอยากออกไปจากที่นี่ เขารู้ว่าการแหกคุกออกไปมีทางทำได้ แต่ไม่เคยมีความอยากที่จะทำจนกระทั่งถึงวันนี้

นาที่นี้เขาอยากพิสูจน์ให้คนพวกนี้เห็นว่า คนอย่างเขารู้จักใช้สมองมากกว่าใช้แรง

ทัศนคติที่หนึ่งซึ่งที่ชายป่าสักในภาคเหนือ หลังสงครามโลกครั้งที่สองไม่นาน ล้อมรอบด้วยปราการที่มนุษย์สร้างขึ้นและปราการธรรมชาติ ป่าดงดิบ หาก ภูพิช ไร่ป่า น้ำที่เป็นพิษ นักโทษที่อยู่ที่นี่เป็นนักโทษคดีอุกฉกรรจ์

ทุกวันพวกเขาต้องทำหน้าที่ตัดต้นไม้ ถางป่า และล่าเหยื่อก่อนไม้ออกมาโดยใช้ช้างลาก ตลอดเวลาทำงานมีผู้คุมอยู่อย่างใกล้ชิด โทษของการหนีคือ

ความตายสถานเดียว เพราะถึงจะรอดจากกระสุนปืนผู้คุมไปได้ ก็อาจตายในป่าด้วยไข้จับสั่น หรือหลงทางจนอดตาย ถึงกระนั้นก็ยังมึนงงโง่งมตายหนีออกไปเรื่อย ๆ พวกนั้นคงคิดว่าถ้ายังขึ้นอยู่ในคุกต่อไป ไม่ช้าไม่นานก็ต้องตายลงเพราะงานหนักหรือไข้ป่า สู้ไปตายเอาดาบหน้าดีกว่า

ฟ้าเริ่มสว่างแล้ว อากาศเย็นเยือก แพนรัฐสิริทวนลิ้นเข้าไปถึงกระตัก เขาเห็นว่าพวกนั้นจะต้องตามมาในเวลาอันสั้น เขามีเวลาไม่มาก ผู้คุมทุกคนมีปืนลูกซอง อาหาร น้ำ และเสื้อกันหนาว แต่ละคนกระเทียกระเทือหรือในการทำหน้าที่เป็นผู้ล่า

ตะวันสูงขึ้นเรื่อย ๆ จากยอดไม้เขามองเห็นพวกนั้นลึบ ๆ บนเนินเขา พวกผู้คุมตามมาเร็วกว่าที่เขาคาด เขามุ่งหน้าเดินต่อไป ระยะทางอีกสิบห้า กิโลเมตรกำลังรอเขาอยู่เบื้องหน้า ผู้หนีใช้มีดฟันพุ่มไม้ที่ขวางทางแล้วเดินลุยข้ามไป บางครั้งลำตัวของเขาคูดกับกิ่งไม้จนลื้อซาดเป็นทางยาว แต่เขายังคงเดินหน้าอย่างอดทนต่อไปไม่หยุด ภาพของเงินสร้อยบาปปรากฏขึ้นในใจของเขาสลับกับใบหน้าของคนพวกนั้น

หลังเที่ยงเขางัดเสียบึงขึ้นมากินอย่างรีบ ๆ แล้วก็หนีต่อไป ทางด้านเริ่มเปลี่ยนเป็นดินสีแดงแห้งกรัง เมื่อหลายปีก่อนบริเวณนี้เคยมีชาวปาม่าทำไร่เลื่อนลอย จนกระทั่งน้ำในห้วยตื้นเขินลงจึงอพยพจากไป ซากและร่องรอยของสิ่งปลูกสร้างยังคงเหลือให้เห็นอยู่บ้าง

แพนลุยน้ำข้ามไปยังฝั่งตรงข้าม น้ำเป็นโคลนสีแดงดื่มไม่ได้ เขาพบว่าฝูงทากหลายสิบตัวเกาะติดขาทั้งสองของเขา เมื่อพ้นลำห้วยเขาทรุดตัวนั่งลงเกาะทากออกทีละตัว เมื่อนั้นจึงพบว่าเสียบึงกรังของเขาเปียกโชกไปด้วยน้ำโคลน

“ไอ้ท่า” เขาสบถ อาหารที่เขาตั้งใจว่าจะใช้เป็นเสียบึงสักสองสามวันเป็นอันต้องโยนทิ้งไป

ตะวันเริ่มคล้อยต่ำลงไปทุกที ในชั่วโมงที่สามสิบเขาเริ่มหมดแรง เดินช้าลงเรื่อย ๆ สภาพของเขาตอนนี้เริ่มทรุดโทรมเพราะทั้งเหนื่อยทั้งหิว ระวัง! เขาสบถ ภูควรรจะยอมแพ้แล้วหันหน้ากลับไปตอนนี้นี้อดีหรือไม่?

นึกถึงสีหน้าของพวกนั้นที่จะต้องหัวเราะเยาะเขาหากเขายอมแพ้ เขา

ได้แต่ก้าวเดินต่อไป

เที่ยงวันที่สองเขาเหลียนน้ำหยดสุดท้ายจากกระตัก เหนื่อย! เหนื่อยเหลือเกิน! เขาทรุดตัวลงหอบ ขอบตาทั้งสองดำคล้ำ ตลอดคืนวานเขาแทบไม่ได้นอนหลับเลยเพราะฝนยังงูจวนจวนหลายร้อยตัวบุกรบวน

ไม่ไหวแล้ว! นั่งพิงกับต้นไม้ และโดยไม่ตั้งใจเขาพลี้อยหลับไป ไม่ได้ยินเสียงฟ้าคำรามมาแต่ไกล

เมื่อดฝนที่ตกเปาะเปาะลงบนใบหน้าของเขาปลุกให้เขาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง พยายามบ่ายปอกคลุมไปด้วยเมฆฝน สายฝนเริ่มโปรยปรายลงมา หยาดน้ำไหลย้อยจากใบหน้าเขาลงมา ไม่รู้ว่ามีฝนเป็นหยาดเห้งหรือหยาดฝน อ้าปากกว้างปล่อยให้น้ำฝนไหลเข้าปาก ดื่มจนเต็มอิ่มแล้วลุกขึ้น

ได้เวลาหนีต่อไปอีกแล้ว!

สุดลมหายใจเข้าเต็มปอด รู้สึกดีขึ้นมาอีก ยังเหลือระยะทางอีกไม่ถึงสองกิโลเมตร เขาก็จะพ้นจากชุมชนนี้แล้ว

ก้าวขาวิ่งเหยาะ ๆ ออกไป บริเวณนี้เป็นป่าโปร่ง เขาปีนขึ้นไปบนยอดไม้ต้นหนึ่ง มองลงมา ครู่ใหญ่ต่อมาเขาก็เห็นพวกนั้นอยู่ในระยะไม่ไกลหนึ่งร้อยเมตร กลุ่มนักล่าตามมาใกล้กว่าที่เขาคิด คงจะตามมาไม่หยุดในช่วงเวลาที่เขาหลับ

สายตาของเขากวาดไปพบลำธารสายหนึ่งเบื้องหน้า มันถูกเศษใบไม้ทับถมจนตื้นเขิน แต่ยังมีน้ำไหลอยู่บ้าง ดินโดยรอบเป็นโคลนเลน เขาก้าวขาตั้งใจเดินลุยข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง พื้นดินยุบลงไปเห็นรอยเท้าของเขาชัดเจน

เขาชะงัก ความคิดหนึ่งผุดวาบขึ้นในสมอง มองไปรอบตัว สายตาหยุดที่ต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่งที่แผ่กิ่งก้านสาขาข้ามไปถึงฝั่งตรงข้าม เข็มริมฝีปากแล้วปีนขึ้นต้นไทรใหญ่นั้น ค่อย ๆ ไต่ไปตามกิ่งที่ทอดข้ามไปจนถึงฝั่งตรงข้าม และกระโดดลงมา

เขาถอดเสื้อที่ขาดเหวี่ยงลงกับพื้น ปลดกระตักน้ำทิ้งไว้ใกล้ ๆ เดินถอยหลังข้ามฝั่งกลับมาทางเดิม ปีนขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนคบไม้ประดู่ยักษ์ที่

ห่างออกไปราวสามสิบเมตร และรอคอยอย่างใจเย็น

เขาหวังว่าพวกนั้นจะตามรอยเท้าเขาไปยังฝั่งตรงข้าม เลื้อยผ้าและกระดิกน้ำที่เขาทิ้งไว้บนทาง คงช่วยทำให้พวกนั้นคิดว่าตามรอยเท้าไปถูกทางแล้ว

แต่ละวินาทีผ่านไปอย่างเชื่องช้า และแล้วเสียงฝีเท้าแหวกพงหญ้าก็ดังลั่นออกมา จากที่ซ่อนเขามองเห็นชายสามคนนั้นอย่างชัดเจน ผู้คุมทุกคนถือปืนลูกซองในมือ หนึ่งในนั้นกวาดสายตาไปโดยรอบ เขาหลบรูปไม้กล้าโผล่หน้าออกไปดูอีก

“เห็นรอยเท้ามันมัย?” เสียงผู้คุมนายหนึ่งลอยแว่วมา

“ใช่รอยเท้าไอ้แพนมันแน่” อีกคนหนึ่งตอบ

“รอยยังใหม่อยู่ ตามมันไปเลย มันคงยังไปได้ไม่ไกล”

“เดี๋ยวก่อน! อย่าเพิ่ง! ไอ้แพนนี่มันฉลาด มีลูกเล่นมากน่าดู ไม่แน่ว่ามันจะมีแผนอะไร...”

“ปัดโธ! ข้าได้กลิ่นมันอยู่แค่เอื้อมนี่แล้ว”

เสียงฝีเท้าทั้งสามคู่ค่อย ๆ เงียบหายไป

ครู่หนึ่งมีเสียงร้องแว่วมา “นั่นไงเลื้อยของมันเราตามมาถูกทางแล้ว...”

แล้วทุกอย่างก็เงียบสนิทลง

เขานอนซ่อนตัวอยู่อีกสิบห้านาที ก่อนปืนลงมาช้า ๆ พวกนั้นหลงกลเขาแล้ว ตอนนี้อยู่จะเผลอไปในอีกทิศทางหนึ่ง

สลัดแข้งสลัดขาแล้วก้าวยาว ๆ ออกไป พักใหญ่ก็ผ่านดงต้นสักใหญ่ขนาดหลายคนโอบ ฝนหยุดตกแล้ว บรรยากาศภายนอกเงียบสงบ

เงียบจนผิดปกติ!

กริก!

เขาหยุดนิ่ง หันหน้ากลับมา

ผู้คุมสามคนนั้นยืนตระหง่านอยู่ในดงต้นสัก ปืนลูกซองสามกระบอกเรียงหน้ากระดานเล็งมาที่เขา พวกนั้นแก้มองตามรอยเขาไปแล้วย้อนกลับมาดักรอเขาที่นี่!

ผู้คุมทั้งสามส่ายยิ้ม “เป็นไงวะ ไอ้แพน... แผนสูงนะเรานะ..”

เขาเงียบ

“...แต่จะแน่นแค่ไหน ภูเก็ตาแผนมึงออก เพราะกูรู้จักมึงดี”

เงียบ!

“เห็นรึยังว่าไม่เคยมีใครแหกคุกนี้ออกไปได้ซักคน แต่ยังไงก็นับว่ามึงแน่นเหมือนกันที่รอดมาได้นานตั้งสามวัน ตอนนี้ยอมแพ้แล้วยังวะ?”

เขามองหน้าผู้คุมทั้งสาม ทردادตัวลงกับพื้นแล้วตอบอย่างหมดแรง

“เออ! ยอมแพ้แล้ว!”

ผู้คุมลดปืนลงก่อนพูดขึ้นว่า “เอาละ เลิกสนุกกันได้แล้วพวก! ไอ้แพนมันแพ้แล้ว ไอ้ฝนเอาข้าวที่เหลือให้มันกิน ไอ้บู๊เอาชุดพัสดิใหม่ให้มันใส่ด้วย จู! จู! ดูสภาพมันซะวะ ต่อให้ชนะพนันก็ไม่คุ้มกันเลย พับผ่า! เป็นผู้คุมอยู่ดี ๆ ไม่ชอบ เลือกอายากลองเป็นนักโทษซะนี่”